

længe vidst. Hun for sit Vedkommende satte stor Pris paa at tale med ham. Saa forskellige de end var, besad de mange fælles Interesser — politiske og literære — og havde omtrent det samme mistrøstige Syn paa det meste af, hvad der foregik herhjemme og rundt i Verden. I Grunden kunde hun rigtig godt lide ham. Den lille, stilfærdige Mand med det glatkæmmede lyse Haar og det tynde Fulds-kæg havde en velgørende, beroligende Indflydelse paa hende, vakte intet af den Erindring om bredskuldret Brutalitet, der virkede saa afskrækkende paa hende overfor saa mange andre Mænd. Rigtignok var der saa heller ikke noget-somhelst hos ham, der vakte det kvindelige Drifts-liv i hende. Kun naar hun engang imellem hørte ham tale til andre om sine to moderløse Smaa, kunde der i Dybet af hendes Hjerte røre sig noget, der flygtigt bragte Blodet op i hendes Kinder; ja, der kunde være Øjeblikke, hvor hun i Trang til at udfylde en Plads her i Livet og ofre sig for et Kald flygtig lod sig gribe af den Tanke at blive Moder for denne ensomme Mands Børn.

* *

En Dag i Skumringen sad Onkel Heinrich hensenken i en dyb Lænestol inde i Biblioteket og røg en af sine stærke, sødligt duftende „Manillaer“ efter Middagen. Han havde siddet nogen Tid alene, da Ivan kom derind og kastede sig i en Stol overfor ham.

„Onkel — jeg har noget at tale med dig om.“

„Det er et højst ubekvommeligt Øjeblik, du har valgt dertil. Du veed, det inkommoderer mig at tale, naar jeg har spist.“

„Men du holder heller ikke af at tale, mens du